

FLANNERY
O'CONNOR

Sfetnicul
din sânge

Traducere din limba engleză
de Anca-Gabriela Sîrbu

POLIROM
2020

Flannery O'Connor, *Wise Blood*

Copyright © 1949, 1952, 1962 by Flannery O'Connor

© 2005, 2020 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Foto copertă: © ANTHEA / ITHACA / Ronald Grant Archive / Alamy Stock Photo

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,
sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

O'CONNOR, FLANNERY

Sfetnicul din sânge / Flannery O'Connor; trad. din
lb. engleză de Anca-Gabriela Sîrbu. – Iași: Polirom,
2020

ISBN: 978-973-46-8349-9

I. Sîrbu, Anca-Gabriela (trad.)

821.111

Printed in ROMANIA

Polițistul îl privi fără să spună nimic. Se opriră și câțiva oameni. Polițistul se uită în jur:

— Poate credeai că lumina roșie e pentru albi și cea verde pentru negri, spuse el.

— Da, așa credeam, spuse Haze. Ia mâna de pe mine.

Polițistul își puse mâna în șold. Făcu un pas înapoi și zise:

— Să le spui și prietenilor tăi cum e cu luminile astea. Roșu înseamnă să te oprești, verde înseamnă să treci – pentru bărbați și femei, albi și negri – toată lumea trece pe aceeași culoare. Să le spui și prietenilor tăi ca să știe și ei când or veni la oraș.

Cei de față izbucniră în râs.

— Am eu grijă de el, spuse Enoch Emery, făcându-și loc lângă polițist. El nu-i aici decât de două zile. Am eu grijă de el.

— Tu de cât timp ești aici? întrebă polițistul.

— Aici m-am născut și am crescut, spuse Enoch. E orașul meu natal. Am eu grijă de el. Hei, n-auzi! strigă el către Haze. Așteaptă-mă! Își făcu loc printre oameni și-l ajunse din urmă. Cre' că de data asta te-am scăpat, spuse el.

— Îți rămân dator, făcu Haze.

— N-ai pentru ce, zise Enoch. Ce-ar fi să mergem la Walgreen și să bem un pahar cu sifon? La ora asta nu-i deschis nici un bar de noapte.

— Nu-mi plac cârciumile, spuse Haze. La revedere!

— Foarte bine, replică Enoch. Cre' c-am să merg cu tine să-ți țin de urât un timp. Privi înainte spre orbul și copila din fața lor și continuă: Îți spun cinstit că n-am nici un chef să am de-a face cu un țărănoi la ora asta târzie, mai ales cu soiul bisericos. Sunt sătul de ei până peste cap. Femeia aia, binefăcătoarea mea, care m-a luat de la tata, nu făcea altceva decât să se roage. Umblam cu tata din loc în loc cu un joagăr la care lucra el și într-o vară ne-am instalat la marginea orașului Boonville și aici și-a făcut apariția femeia. Îl apucă pe Haze de haină și spuse pe un ton confidențial: Singurul lucru care nu-mi place la Taulkinham este că sunt prea mulți oameni pe stradă. Parcă n-au alt gând decât să te doboare la pământ... și vine ea și cre' că i-a plăcut de mine. Aveam douăzeci ani și cântam tare frumos niște imnuri care le învățasem de la un negru. Ei, și vine și-i place de mine și-l convinge pe tata să mă lase să locuiesc cu ea la Boonville. Avea o casă de cărămidă, dar cât era ziua de lungă nu vorbea decât de Iisus.

Un omuleț într-o salopetă decolorată se izbi de el:

— De ce nu te uiți pe unde mergi? bombăni Enoch.

Omulețul se opri și ridică brațul cu un gest amenințător și cu o expresie de câine rău întipărită pe față.

— Cu cine vorbești tu așa, mă? mârâi el.

— Vezi, spuse Enoch grăbindu-se să-l ajungă din urmă pe Haze, nu vor decât să te trântască la pământ. N-am văzut în viața mea un oraș așa de dușmănos. Nici chiar la femeia aia. Am stat două luni în casa ei, continuă el, și când a venit toamna m-a trimis la Academia Biblică pentru Băieți Rodemill și credeam că aici o să-mi găsesc scăparea. Tare mai era greu să te împaci cu ea... nu era bătrână, cred că avea vreo patruzeci de ani, dar era urâtă rău. Avea ochelari negri și un păr rar care i se prelingea pe cap ca un sos. Credeam că o să-mi găsesc scăparea dacă o să mă duc la Academia aia. Am fugit o dată de la ea, dar m-a adus înapoi, și-așa am aflat că mă luase cu acte și că mă poate trimite la pușcărie dacă nu stau cu ea, așa că am fost bucuros să mă duc la Academia aia. Ai fost vreodată la o academie de-asta?

Haze parcă nici nu auzise întrebarea.

— Ascultă, n-ai nici o scăpare, spuse Enoch. Dumnezeu mare, absolut nici o scăpare. Am fugit de acolo după patru săptămâni și al naibii să fiu dacă nu m-a adus înapoi și m-a luat iar la ea acasă. Da' totuși am scăpat. Se întrerupse un timp. Vrei să știi cum?

După o clipă spuse:

— Am speriat-o pe femeia aia de-au luat-o toți dracii. M-am gândit, m-am tot

gândit. Ba m-am și rugat. Am spus: „Arată-mi, Doamne, cum să scap de-aici fără s-o omor pe femeia asta și să ajung la pușcărie“, și zău că mi-a arătat. M-am sculat într-o dimineată în zori și m-am dus în camera ei fără chiloți pe mine și am tras cearșaful de pe ea și a făcut o criză de inimă. Apoi m-am întors la tata și nici c-am mai dat cu ochii de ea de-atunci.

— Buzele tale de-abia se mișcă, remarcă el privind chipul lui Haze dintr-o parte. Nu râzi niciodată. Nu m-ar mira să aflu că nu ești de-adevăratelea un om bogat.

Haze cotea pe o stradă lăturalnică. Orbul și fata erau în fața lor, la colțul următor.

— Cre' că până la urmă o să-i ajungem, spuse Enoch. Cunoști multă lume de pe-aici?

— Nu, răspunse Haze.

— Și nici n-o să cunoști. Țsta-i un oraș unde nu-ți faci prieteni ușor. Eu sunt aici de două luni și nu cunosc pe nimeni. Parcă n-au alt gând decât să te trântescă la pământ. Cre' că ai o grămadă de bani, spuse el. Eu n-am deloc. Dacă aveam, știam exact ce să fac cu ei.

Orbul și copila se opriră și cotiră spre stânga.

— O să-i ajungem, spuse el. Parcă văd că, dacă nu deschidem bine ochii, o să ne trezim la vreo întrunire unde se cântă imnuri, la un loc cu fata și cu taică-său.

După de colț se afla o clădire mare cu cupolă și coloane. Orbul și fata se îndreptau

într-acolo. În fiecare loc de parcare din jurul clădirii era câte o mașină, la fel și pe partea cealaltă a străzii și pe ambele laturi ale străzilor din apropiere.

— Aici nu se dau filme, spuse Enoch.

Orbul și fata se îndreptară spre treptele ce duceau în clădire. Treptele se întindeau pe toată fațada, iar de o parte și de cealaltă erau flancate de lei din piatră așezați pe pedestaluri.

— Asta nu-i biserică, adăugă Enoch.

Haze se opri în fața treptelor. Încerca parcă să-și compună o anumită expresie pe chip. Își trase mai mult pe ochi pălăria neagră și porni spre cei doi care se așezaseră într-un colț lângă unul dintre lei. Se opri în fața orbului fără să rostească nici un cuvânt și se aplecă spre el încercând parcă să străpungă cu privirea prin ochelarii negri. Fata îl privea țintă.

Buzele orbului se subțiară ușor.

— Răsuflarea ta miroase a păcat, spuse el.

Haze se retrase.

— De ce-ai venit după mine?

— N-am venit după tine, răspunse Haze.

— Ea așa spune, zise orbul, făcând semn cu mâna spre fată.

— N-am venit după tine, spuse Haze.

Puse mâna pe cutia în care se afla mașina de curățat cartofi și se uită la fată. Căciulița neagră tricotată îi lăsase o urmă dreaptă pe toată lungimea frunții. Deodată

fata zâmbi, iar apoi își reluă brusc expresia de mai înainte, de parcă simțise ceva rău.

— N-am venit după tine, zise Haze. Am venit după ea.

Îi întinse cutia.

În prima clipă fata păru gata să o ia, dar se opri.

— N-am nevoie de asta, spuse ea. De ce crezi că-mi trebuie așa ceva? Ia-o de-aici. Nu-i pentru mine. N-am nevoie de ea.

— Ia-o, spuse orbul. Pune-o-n traistă și ține-ți gura, dacă nu vrei să te plesnesc.

Haze îi întinse cutia din nou.

— N-o vreau, bombăni fata.

— Fă ce ți-am spus, zise orbul. N-a venit după tine.

Fata o luă și o îndesă în traista unde avea broșurile.

— Nu-i pentru mine, spuse ea. O iau, da' nu-i pentru mine.

— Am vrut să-i spun că nu mă interesează privirile îndrăznețe pe care mi le-a aruncat când eram acolo, spuse Haze uitându-se la orb.

— Cum adică? strigă ea. Nu ți-am aruncat nici un fel de priviri îndrăznețe. Te-am privit doar când ai rupt broșura. A rupt-o în bucățele, continuă ea împungându-l pe orb în umăr, a rupt-o în bucățele și le-a împrăștiat pe jos ca pe sare, iar apoi și-a șters mâinile pe pantaloni.